

го задъватъ, цвѣтята го викатъ съ главичкитѣ си, пеперудитѣ си играятъ около него, а ручеятъ, старата върба и кръстатиятъ орѣхъ пригласятъ на пѣснитѣ и смѣха му. Но ненадѣйно Григорчо млъкна — и ливадата сѣкашъ опустѣ. Слѣдъ малко той се показа изъ високата трѣва и се запжти къмъ баща си.

— Тате, — викна той.

Баща му косѣше и не се обърна.

— Тате, — повтори по-високо Григорчо: — Огладнѣхъ!

Баща му се облѣгна на косата, усмихна се и посочи съ ржка къмъ орѣха:

— Хе-е тамъ е закачена торбата, а долу въ трѣвата е гърнето съ фасулената чорба. Отиди и се налапай, колкото можешъ.

Григорчо това и чакаше. Припна леко къмъ голѣмия орѣхъ, извади изъ торбата коматъ хлѣбъ и дървена лъжица и сѣдна край гърнето. Кърпата, която служеше вмѣсто похлупакъ, бѣ се закачила на трѣвата и то бѣ съвсѣмъ открито. Григорчо захапа отъ хлѣба и бръкна съ лъжицата въ гърнето.

— Какво? Каакъ? — извика нѣкой отъ вѣтрѣ и почна да мърда.

Григорчо дръпна лъжицата и загледа уплашенъ. Нищо не се виждаше. Послѣ той се огледа наоколо си, огледа гърнето, разгърна трѣвата. Нѣмаше никой. Баща му косѣше далеко, ручеятъ тихо си напѣваше и само орѣхътъ бѣбръше нѣщо, сѣкашъ му се надсмиваше.

— Така ми се е сторило, — каза си Григорчо ободренъ и пакъ бръкна съ лъжицата въ гърнето.

— Какво, каакъ, какъ? — закрѣщѣ този пжтъ по-силно незнайниятъ и почна да скача изъ гърнето.

Григорчо сега наистина се оплаши и самъ скочи.

— Тате, тате, — завика той.

Баща му се обърна.

— Ела, ела! — викаше Григорчо и махаше съ лъжицата.

Очуденъ, бащата остави косата и се запжти къмъ момченцето си.

— Тате, — посрѣщна го Григорчо съ сълзи на очи: — да видишъ, тате, какво има въ гърнето!

— Фасулена чорба, друго какво!

— Какво, каакъ? — обади се горнето.

Григорчо се скри задъ баща си.